

Nr 441.

Av herr **Levin**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 60, med förslag till lag om rätt till fiske, m. m.*

Enligt det föreliggande förslaget till lag om rätt till fiske föreslås i § 2 att den som äger fiskerätt i enskilt vatten må ej förvägras tillstånd att från det enskilda vattnet sträcka fast redskap vidare ut i allmänt vatten, såvitt det provas kunna ske utan men för annan fiskande. I § 3 stadgas att vid kusten av Norrbottens län, vid kusterna av Kalmar län söder om Kråkelund och vid Blekinge läns östra kust må innehavare av enskild fiskerätt även utan myndighets tillstånd sträcka fast redskap från det enskilda vattnet ut i allmänt vatten, dock ej på större avstånd än tvåhundra meter från den stranden följande kurvan för högst tre meters djup vid fastlandet eller vid ö eller holme av minst etthundra meters längd.

Det torde kunna starkt ifrågasättas om ej stadgandet i § 3 borde gälla vid rikets kuster i allmänhet, där fiske med fast redskap är förbehållet jordägaren eller den som på annat sätt med ensamrätt disponerar fisket. Dylikt fiske med fast redskap kan i allmänhet utsträckas utöver den enskilda fiskerätten utan att men för annat fiske uppstår. Det förutsättes ju även i § 2 att möjligheter att utsträcka fast redskap utanför den enskilda fiskerätten skola föreligga överallt där enskilt fiskevatten förekommer. I mycket stor utsträckning kommer därför, efter ansökan från den som disponerar innanför liggande fiskevatten, även i fortsättningen att utsträckas fast fiskredskap utanför det enskilda fiskevattnet. Men i varje sådant fall skall ansökan ske, ärendet utredas och dylikt, vilket allt kommer att medföra en del besvär och kostnader såväl för sökanden som för vederbörande myndigheter och fiskeritjänstemän. En dylik utsträckning av stadgandet i § 3 skulle med säkerhet inbespara en stor del ersättningar till fiskevattensägare för minskning av deras fiskerätt genom inflyttning av gränsen mellan enskilt och allmänt vatten.

Även om det vore önskvärt att stadgandet i § 3 utsträcktes att gälla alla enskilda fiskevatten skulle detsamma, utöver vid de kuststräckor som föreslagits i propositionen, få sin största betydelse vid Skånes kuster. Där skulle ej heller en dylik utsträckning av de fasta fiskredskapen föranleda något som helst men för annat fiske. Något fiske med drivgarn förekommer ej så nära stranden som tvåhundra meter från den stranden följande tremetersdjupkurvan, och annat fiske kan obehindrat bedrivas även i vatten där fast redskap utsatts.

På grund av vad jag ovan anfört hemställes,

att riksdagen vid behandling av Kungl. Maj:ts proposition nr 60 till årets riksdag måtte företaga sådan ändring i förslag till lag om rätt till fiske att § 3 måtte få följande lydelse:

Vid kusten av Norrbottens län, vid kusterna av Kalmar län söder av Kråkelund, vid Blekinge läns östra kust samt vid Skånes östra och södra kust må innehavare av enskild fiskerätt även utan myndighets tillstånd sträcka fast redskap från det enskilda vattnet vidare ut i allmänt vatten, dock ej på större avstånd än tvåhundra meter från den stranden följande kurvan för högst tre meters djup vid fastlandet eller vid ö eller holme av minst etthundra meters längd. Vad i det första stycket stadgas skall dock beträffande den som stöder sin fiskerätt på avtal, urminnes hävd, dom, skattläggning eller annan särskild grund gälla allenast såvitt det ej strider mot vad som i dylik ordning är bestämt angående fiskerättens omfattning.

Stockholm den 20 februari 1950.

Hans Levin.